

Ἡ μικρὰ Ἀδελαΐς, ἡ χαριεττάτη ἐκ τῶν τεσσάρων ἀδελφῶν παρείχεν εἰς τὴν ἀγαπητὴν θείαν, ὡς τὰ ὄφρα ὠνόμαζον τὴν παιδαγωγὸν (τροφὸν) αὐτῶν, πλείστας φροντίδας, ὅχι διότι ἐξωτερικὰ ἔχουσα προτερήματα ἐττερεῖτο ἐσωτερικῶν, ἀλλὰ μόνον διότι ὑπερβαίνουσα κατὰ τὴν ὠριότητα τὰς ἄλλας ἀδελφὰς εἴλκυεν εἰς ἑαυτὴν τὴν προσοχὴν πάντων, ὅσοι ἤρχοντο εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς ἢ τὴν ἀπὸ τῶν καθ' ὁδὸν. Τὰς κακὰς συνεπείας τοιαύτης προτιμήσεως προβλέπουσα ἡ καλὴ θεία εἶχε πλείστας μερίμνας τοσούτω μᾶλλον, ὅσω παρετήρει ὅτι τὸ τετραετὲς παιδίον δὲν ἔμενεν ἀνχισθητὸν εἰς τοὺς πολλοὺς ἐπαίνους, τοὺς ὁποίους ἤκουε πάντοτε. Διὰ ταῦτα δὲν εἶναι θαυμαστὸν, ὅτι ἡ καλὴ θεία ἐπένοησεν ὅλα τὰ μέσα καὶ τοὺς τρόπους ὥστε νὰ καταστήσῃ εἰς τὸ παιδίον καταληπτὸν ὅτι εἶναι προτιμότερον τὸ νὰ ἦναι τις καλὸς, παρὰ ὠραίος. Διηγείτο λοιπὸν εἰς αὐτὴν ἱστορίαν εἰς τὰς ὁποίας τὰ καλὰ παιδιά προτιμῶνται τῶν ὠραίων καὶ προσεπάθει νὰ πείσῃ τὴν μικρὰν, ὅτι ἀληθῶς δὲν ἦτο τόσο ὠραία, ὅπως ἔλεγον οἱ ἄνθρωποι. —

— Ὅτι οἱ κόποι τῆς καλῆς θείας δὲν ἔμειναν ἀνευ αποτελέσματος βλέπομεν ἐκ τοῦ ἐξῆς συμβάντος.

Τὰ τέσσαρα παιδιά προσεκλήθησαν ὑπὸ τινος φιλικῆς οικογενείας, ἡ ὁποία κατ'ὅκει εἰς ἐν τῶν προαστείων τοῦ Βερολίνου, διὰ νὰ ἐορτάσωσι

τὸ Πάσχα. Νέα κυανὰ ἐνδύματα ἔχοντα περὶ τὰ ἄκρα στιλπνὰς σισύρας (γούνας) καὶ λευκοὶ ἐκ plush μικροὶ πῖλοι ὠρίσθησαν διὰ τὴν ἐορτήν.

Ἀφοῦ ἡ καλὴ θεία μόνη ἐνέδυσεν τὴν ἀγαπητὴν τῆς καὶ κομψοτέραν παρὰ ποτε, ἀφῆκεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντρου, ὑπεράνω τοῦ ὁποίου ἐκρέματο μέγα κάτοπτρον. Ἐν ᾧ δὲ ἐνησχολεῖτο περὶ τὸν καλλωπισμὸν τῆς ἀκούει τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῶν ἄκρων τῶν ποδῶν ἱστάμενον ἤθελε νὰ φθάσῃ τὸ ὕψος τοῦ κατόπτρου, ἐν τῷ ὁποίῳ τὴν χαριεττάτην μορφήν του μετὰ πολλῆς προσοχῆς παρατήρει, νὰ λέγῃ σοβαρῶς: «Καλήμου θεία, ὠραία δένειμαί, ἀλλὰ καλὴ».

Πόσον πλουσίως ἀντημεφίθησαν διὰ ταύτης τῆς παιδικῆς ἐξομολογήσεως ὅλοι οἱ κόποι τῆς καλῆς θείας καὶ πῶς ἠδύνατο αὕτη τώρα νὰ ἀποβλέπῃ ἀφόδως εἰς τὸ μέλλον τῆς Ἀδελαΐδος, ἀφοῦ τὸν κακὸν ἐχθρὸν τῆς ὠραίας αὐτῆς ἀγαπητῆς, δηλαδὴ τὴν ματαιοφροσύνην, ἠδύνατο νὰ νομίζῃ καταβεβλημένον;

Κ^α Τ.

ΑΝΘΗ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ

Ἡ ἀληθὴς εὐγένεια δὲν συνίσταται εἰς τὴν ἀπομίμησιν σχημάτων καὶ τρόπων ἢ τὴν ἀποστήθισιν φράσεων τινῶν, διότι αὕτη εἶναι ὁ γνήσιος καρπὸς εὐγενοῦς καρδίας ἀείποτε ἐνδιαφερομένης καὶ διὰ τὰ ἐλάχιστα τῶν δικαιομάτων καὶ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων.

— Ὑπόληψις εἶναι τὸ συμπέρασμα τῶν ἀνθρώπων περὶ τοῦ χαρακτῆρος ἡμῶν.

— Χαρακτὴρ δὲ, ἡ περὶ ἡμῶν ἰδέα τοῦ καρδιογνώστου Θεοῦ καὶ ἡμῶν αὐτῶν. Ὁ ἀγαθὸς χαρακτὴρ εἶναι τὸ τιμαλφέστερον τοῦ ἀνθρώπου κτῆμα, χάριν τοῦ ὁποίου ὀφείλει νὰ θυσιάσῃ πᾶν ἄλλο.

— Ἡ ἀρετὴ καθιστᾷ ὠραίους καὶ τοὺς πλέον ἀσχήμους, ἡ δὲ κακία ἀσχήμους καὶ τοὺς πλέον ὠραίους.

— Νέε! ἐκάστη ἡμέρα τοῦ βίου σου εἶναι ἐν φύλλον τῆς ἱστορίας σου. Φρόντισον, ἂν δύνασαι, νὰ καταγράψῃς ἀρετὰς· ἄλλως τε προτιμότερον νὰ μείνωσι λευκὰ παρὰ νὰ μελανωθῶσιν ἀπὸ πράξεις μὴ εὐαρέστους.

— Ὅλα τὰ ψευδῆ ἀγαθὰ παράγουσιν ἀληθὴ κακὰ.

— Ἀπειροὶ ἀπολαύσεις ἡδονῆς ἀφίνουσιν ἀσθενεστέραν ἀνάμνησιν, ἢ μία μόνη καλὴ πράξις.

— Ζηλοτυπία καλεῖται δριμυδλητήριον ἐμ-

ποιοῦν συγχρόνως πολλὰς μικρὰς πληγὰς εἰς ψυχὴν τετραυματισμένην.

(Α. DUMAS).

Ὁ λαὸς δὲν εὐτυχεῖ
τῇ ζημίᾳ τοῦ ἀδελφοῦ του
ἢ τῇ δικῇ του ἂν δὲν τηρεῖ.

Ἐν Ἰσπανίᾳ, ὑπάρχουσιν 9 ἀρχιεπίσκοποι, 93 ἐπίσκοποι, 100,000 ἱερεῖς, 14,000 μοναχοὶ, καὶ 19,000 μοναχάι. Ἐπὶ πληθυσμοῦ 15,000,000, ὀλιγώτεροι τοῦ ἐνός ἐκατομυρίου δύνανται νὰ ἀναγνώσκωσιν ἢ νὰ γράφωσιν.